

Benimle Aşık Konuş 15

— Mecaz Adam · 10 Eylül 2019

“Bu sabah pek bir dağınıktı ağaçlar. Uykusundan yeni uyanmış tembel çocuklar misali yataklarını toplamamışlardı. Yerlerde biriken yaprak yığınları, güzün habercisiydi.”

Cüneyt yağmurun yağdığını pencereden dışarıyı izlerken anlamıştı. Saat henüz sabahın altısıydı. Dün gece Lara'yı düşünmekten hiç uyuyamamıştı. Gözlerinin önünde hep aynı sahne beliriyordu. Göz göze geldikleri anda Cüneyt, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığına ilk kez şahit oluyordu. Lara ile göz göze geldiği o an, anlamıştı bu aşkın peşini bırakmayacağını.

Portmanto da asılı duran yağmurluğunu alıp dışarıya attı kendisini. Odunluktan çalı süpürgesi ile tırmığı kaptığı gibi bismillah deyip işe koyuldu. Yerdeki yaprakları, biriken çöp yığınlarını toplamak iyi gelmişti. Bir an olsun çıkmıştı o kasvetli ruh halinden.

Ne güzel şeydi bir insanın toprakla bütünleşmesi. Ne güzel şahit olabilmek toprağın yağmurla alışverişine. Cüneyt yurtdışında geçirdiği zamanı düşündü. O an gitmekle ne büyük yanlış yapmışım diye düşündü. Bahçeyi temizlerken hatırına gelen bu hadiseyle daha bir şefkatle dokundu ağaçlara. Annesi ile birlikte ektiği elma ağacına baktı. Ne kadar da büyümüşü. O gün hiç inanmamıştı bu ağacın büyüyüp meyve verebileceğine. Bugün gördü ki, elma ağacı da tıpkı içindeki acı gibi büyüyordu. Ailesini düşündükçe kendisini o kadar ezik, biçare hissediyordu ki, yaşadığına utanıyordu adeta. Gözleri dolmuştu. Bu kez ağlamak istemiyordu. Ailesinin kendisini bir yerden izlediğine inanıyordu. Ağlayıp da onları üzme istemiyordu.

Bahçe işleri bittiğinde saat dokuza geliyordu. Kırdığı odunları semavere koydu. En güzelinden bir çay demlemek istiyordu. Semaverdeki odunlar tuttuğu sırada Yunus uykudan uyanmıştı. Bahçeye indiğinde kardeşini gördü. Cüneyt'in hiç uyumadığını sohbet sırasında gözlerine bakarken anladı. Cüneyt nedenini demese bile, Yunus kardeşinin kara sevdaya düştüğünü anlamıştı. Yunus arabasına atlayıp ilçeye indi.

Damla uyandıgı gibi pencereleri açtı evi havalandırmak için. Cüneyt'i görünce hayırlı sabahlar diledi. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Cüneyt yardıma ihtiyacının olmadığını söyledi. Damla Yunus'u sorduğunda ilçeye kadar indiğini söyledi. Cüneyt'e kolaylıklar dileyip, hazırlanıp bahçeye inmek için içeri geçti.

Cüneyt çayı demleyip, semavere su ekliyorken Damla ve ailesi çıkageldiler. Yasin çocukları ile pek bir mutlu görünüyordu. Damla babasını böylesine mutlu görünce o da kendisini mutluluğa bırakıyordu. Mahkeme suratlı Suat bile o an muzipliği bırakmış ailesine eşlik ediyordu. Aysun Dilara ile sohbet

ederken, Lara etrafı izlemekle yetiniyordu. Cüneyt de arada bir sevdiğine kaçamak bakışlar atıyorsa da, kimse anlamasın diye kısa kesiyordu bakışlarını.

Yunus geldiğinde sofraya çoktan hazırlanmıştı. Maale ilk çaylarını yudumluyorlardı bile. Yunus arabasını park ettirdikten sonra ellerindeki eşyalar ile bahçeye kurulan sofraya doğru yürüdü. Dilimlenmiş taze ekmek, simit ve üçgen peynir vardı poşette. Damla sevdiğine yardım edip poşettekileri sofraya dizdi. Sonbaharın etrafa yaydığı o tatlı serinlik, insana yaz sıcaklığını unutturduğu için sihirli bir şeymiş gibi geliyordu.

Kuşlar sonbaharda sanki daha bir hürdüler. Çırlıçıplak kalmış ağaçlarda kuşlar, daha bir sergileyebiliyorlardı güzelliklerini. Susuz kalmış topraklar baharlar olmasa acaba nasıl giderirdi ihtiyaçlarını. Yağmurun bereketiyle rüzgârla adeta raks ediyordu çam ağaçları. Bağ evini dış tehditlerden korumak için yapılmış, demir parmaklı korkuluklar, İstanbul surları gibiydi. Yağmurun yağmasıyla sanki o korkuluklarda yumuşamıştı.

Kahvaltıda haşlanmış yumurtalar ile gençler yumurta tokuşturuyorlardı. Yasin Suzan'a tıpkı eski günlerdeki gibi aşk dolu gözlerle bakıyordu. Gençlerle oturup kalkmakla gençleşiyordu insanlar. Hayata bir farklı bakıyordu. Bir an unuttuyordu sıkıntıları. Suzan da aynı aşk dolu gözlerle eşine bakıyordu. Ah ne büyülü bir şeymiş gençlik diye içten içe ah ediyordu.

Kahvaltı faslı bittiğinde, gençler el birliği ile toplamışlardı masayı. Kahvaltı sonrası birer Türk kahvesi içtiler. Sonra da Yasin'in önerisiyle Nazif'in mezarını ziyarete gitmeye karar verdiler. Lara, Aysun ve Cüneyt bağ evinde durdular. Diğerleri ise yola çıkmak için hazırlandılar.

Yasin'in izniyle Damla ve Dilara Yunus'un aracına bindi. Diğerleri ise Yasin ile yola koyuldular. Yol boyunca iki âşık gözlerini birbirinden alamıyordu. Dilara ablasını böylesine mutlu gördüğüne seviniyordu. Yunus'un, eniştesi olacağına oldukça memnundu. Mezarlığa vardıklarında indiler arabadan. Yasin de yetişmişti. Arabadan inip hep birlikte mezarlığa dua ile girdiler.

Suzan, eşine baktı. Yasin çok melal idi. Nazif babasının ahretliyi idi. Ne zaman ruhu daralsa, babasına kırıldığı anlarda kendisini hep Nazif'in evinde bulurdu. Onun şefkatli sözleri öyle tesir ederdi ki, Yasin düşmanına dahi yumuşardı. Bu hal onda hep sürsün isterdi. Evlenip gittiğinde yazları gelip mutlaka elini öperdi. Bayramlarda arar sorardı. Nazif de evladı yerine koymuştu Yasin'i. Onu ahretliği Mümin'in hatırı içinde olsa çok severdi. Yasin, Nazif amcasına uğrarken, ilk kez gelmek istemiyordu. Onu böyle cansız yatıyor olarak görmek, sırtını dayadığı amcasının yiğitliği dahi ölümün yanında bir nokta kadar olduğunu görünce, dünya ne kadar da yalanmış diye düşündü.

Hayat ne kadar da kısaydı. Yasin daha dün gibi hatırlıyordu çocukluğunu. Okul sonrası daha eve uğramadan tel sahanın yolunu tutardı. Çantasını ağacın gölgesine bırakır sahaya girerdi. Annesi ne

zaman Yasin'i eve geç gelse azarlardı. Yasin bunu bildiğinden geç kalacağı zamanlarda Nazif amcasının evine giderdi. Nazif amcası Yasin'i ailesine götürürken, ona kızmayacaklarının garantisini ile eve dönerdi.

Suzan, kendisinin ilk bakışta garipsediği sonrasında ise onu ailesinin bir ferdi yerine koyduğu Nazif amcasını çok sevmiştir. Kendisini istemeye geldiklerinde Nazif amcanın o tok sesi, sesiyle mermeri dahi toz eden babasını yumuşatmıştı. İmkânsız gibi görünen evlilikleri hiç beklemedikleri bir şekilde tatlıya bağlanmıştı. Yasin'i Nazif amcanın mezarına eğilmiş, dua ediyor görünce o da kocasının yanına ilişip dua etti.

Damla, ağlamaktan yorgun düşmüş gözleri ile Nazif amcasının mezar taşına dokunup, öpüyordu. Öyle kederli bir hali vardı ki, orada cansız yatan Nazif amcası değil de sanki kendisiydi.

Yunus, geç tanıyıp erken yitirdiği amcasına ağlıyordu. Nazif amcadan aldığı zümrüt kolyeyi Damla'ya hediye ettiği ana gitti. Ne kadar almak istemiyorum dese de, Nazif amcasının ısrarına boyun eğmişti. Ailesini kaybettiği o zorlu günlerde, kalbine şifa olan sözlerin tesiri ile Nazif amcanın hep yanında olmasını istiyordu. Onu kaybettiğinde bir kez daha yıkılmıştı. Ama ilki kadar biçare değildi. Nazif amcası ona güçlü olmasını öğretmişti. O da bu mirasa sahip çıkacağına söz vermişti kendi kendisine.

Eve doğru yola çıktıklarında, hepsinde bir rahatlanmışlık hissi vardı. Yarım saatlik uzaktaki bağ evine gitmek hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Aysun, Lara sofrayı kurarken, Cüneyt de yaptığı yemekleri sofraya diziyordu. Ailenin gelmesine az bir süre vardı. Her şeyi harfiyen hazırlamak istiyorlardı.

Lara, Cüneyt'in böylesine maharetli olabileceğine şaşırıyor, kendisini tutamayıp gülüyordu. Aysun da arkadaşına uyuyor gülüyordu. Cüneyt ise hiç istifini bozmuyordu.

Lara, Cüneyt'ten etkilenmişti. Lakin gidecek oluşu ona inanılmaz ağır geliyordu. O yüzden Cüneyt'e soğuk davranıyordu. Her ne yapıyorsa, gidip de bir ömür üzmemek adına yapıyordu. Gitmek zorunda olmasa belki de böylesine yanmazdı içi. Ve başlamadan bitmek zorunda kalmazdı ilişkisi. Lara günlerdir içinden çıkamadığı düşünceler ile boğuşmayı bırakıp, artık Cüneyt ile konuşmak istiyordu. Bu akşam Cüneyt ile her şeyi etraflıca konuşmak istiyordu.

Durumu heyecansız, kuru bir ses tonu ile Cüneyt'e dediğinde, henüz aile gelmemişti. Cüneyt bu soğuk, heyecansız ses tonuyla söylenmiş sözcük karşısında, heyecandan ölebilirdi. Heyecanını belli etmemek için sakın görünmeye çalıştı. Bir an evvel akşam olsun diye can atıyordu.

Aile geldiğinde, hep birlikte sofraya geçtiler. Güzel bir öğle yemeğinin ardından, bir semaver çayı içmek istediler. Semaverin tüten dumanı huzur oluyordu çoğu zaman. Çay belki de yeryüzünde içen herkesi

aynı nispette memnun edebilen ender bir içecekti.

Yemek sofrası herkes evlerine geçti. Cüneyt annesinin yazdığı mektubu okumak için odasına çekildi. Elleri titriyordu zarfı tutarken. Korkuyla, ümit arasındaki o ince çizgide iki ileri bir geri yapıyordu. Sonunda cesaretini toplayıp mektubu okumaya başladı. Bir, iki, üç... Okudukça bir daha bir daha okuyordu.

Gün batımında, güneşin göğü kızıla boyadığı anda Cüneyt dışarıya çıktı. Lara'nın kendisini beklediğini gördüğüne şaşırılmıştı. Ne olacaksa olsundu. Hiçbir şey, aşk acısının belirsizliği kadar yakamazdı bir insanın canını.

Lara, konuşmaya başlamadan önce, sözcükleri özenle seçmeye çalışıyordu. Olur da üzerese diye Cüneyt'i.

Sonbahar her an yeni bir vedaya hazırlanıyordu. Bu vedalar çoğu zaman dönüşü olmayan vedalar oluyordu. Gözyaşları, ağaçtan düşen yapraklar misali dökülüyor. Tabiat ana bile bu eşsiz uyuma şaşıyordu.

Cüneyt birazdan duyacaklarını az çok seziyor, kim bilir kendisini nereden yaralayacak sözleri sırasını bekleyen bir idam mahkûmu gibi bekliyordu.

Lara artık daha fazla uzatmadan durumu anlatmaya koyuldu. Cüneyt'in gözlerine bakıp konuşurken, bazen zorlandığı oluyordu. Tam bir saat boyunca konuştular. Kâh gülüp kâh ağladılar. Vakit yaklaşmıştı. Lara'nın son sözü zaten her şeyi anlatmaya yetiyordu. "Gitmek zorundayım."

Cüneyt eve geldiğinde çok üzgündü. Yunus'a iyi akşamlar dileyip odasına çekildi. İçi acıya acıya, içinden bir şeyler kopa kopa bir mektup yazdı. Lara'ya veda ederken verilmek üzere...

" Ben aşka susuz kalmışken, ecelime susamışım bilmeden. Şimdi hiçbir tarif anlatamaz üşüyen hayal kırıklığı.

Oysa daha kaç anı güzel hatırlanmayı hak ediyordu. Duvarlarda rengârenk çerçeveler boş kaldı. Kala kala asılacak sözcükler kaldı kalemi kırık düşlerimde. Hayatımın hiçbir evresinde böylesine biçare olmadım. Mutluluğu görmem lazım iken, bana mutluluğu çok gördün. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil.

Gitmek zorundayım diyorsun ya. O cümle kadar hiçbir cümle yaralamıyor kalbimi. O kadar seninle dolmuş ki içim, sensizlik en uzak ihtimal olmalı diyorum. Sonra sen benim ilk günümsün. Seninle başladı her şey. Bir hiç uğruna bitmesine müsaade edemem.

Sen benim ikinci şansısın. İnsan bir kere gelir dünyaya. Ben doğduğumun farkına seninle vardım. Aşkında açtım dünyaya gözlerimi. Onca intihar çiçeklerini beynimin içinden senin sayende silebildim.

Şimdi gitmek zorundayım diyorsun ya. İnan bunu kabullenmek sandığın kadar kolay değil. Sen uyuduğum yastığım, sen soğuk günlerde üzerime örtündüğüm yorganımsın. Sana bu kadar alışmışken bitmesin bu hikâyemiz.

Çok uğraştım. Sana olan sevdama karşılık vermen için. Bitmesin istedim bu şarkı. Sen bildiğini okudun. Bense yazdıklarımı okudum. Bildiklerini topladım meğer koca bir hiçmiş. Yazdıklarına baktım. Çok düşündüm. Anladım ki yazdıklarım olmayacak bir duaya amin demekmiş.

Al bütün şarkıları senin olsun. Yırt at bütün sinema biletlerini. Neye yarar biz gidemedikten sonra. Söyle tüccarlara plastik gül satmasın artık çarşı pazar. Biz bittik. Hikâyemizin sonu hüsrana oldu. Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Yollar uzunmuş kısaymış ne fark eder. Beraber yürüyemedikten sonra varsın tüm yollar uğrak yerimiz olsun. Biz artık ayrı duraklarda ayrı şehirlerde olacağız. Çok üzgünüm.”